

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ÎN DRUM SPRE CETĂȚILE PONORULUI
BANCA AMINTIRILOR (10)¹

George GOLDAMMER

Intenția mea nu este de a face reclamă turistică unor locuri atât de minunate precum „Lacul cu apă termală” de la Băile Felix sau „Cetățile Ponorului” de pe Platoul Padiș și chiar dacă aş face-o aş pune

condiții de comportament celor care intră în templul naturii! Un comportament ca cel amintit de tatăl prieteniei mele din copilărie, profesoara de biologie Anna Marossy (recent decedată), și dânsa mare iubitoare a naturii, împreună cu care am colindat mulți ani minunatele zone turistice ale Bihorului, în special ale Munților Apuseni, cea care a luptat până în ultima clipă și pentru a salva rezervația naturală „Lacul cu flori de Lotus” de la Băile Felix, al cărei pârau de alimentare cu ape termale, Peța, a fost aproape secăt în urma aprobării date de edilitate nepricepuți pentru construcțiile din apropiere și care au „furat” apa caldă, pentru consum propriu, ale acestei minuni a naturii care dăinuie de mii

de ani.

Iată ce îmi relatează Anna Marossy: „Tatăl meu spunea că pădurea este ca o biserică, acolo nu strigi, mergi încet să nu sperii animalele și nu aveam voie să culegem florile cu pumnii, puteam să culegem două, trei fire de ghiocel să-i ducem mamei acasă. Nu e voie să ducem nimic din natură. Am învățat că în aceea biserică a naturii nu țipi, nu urli, și cel mai important, respecti tot ce te înconjoară, iar acest lucru l-am transmis tuturor celor din jurul meu”.

Și o altă amintire despre distinsa mea prietenă... Când în acei ani ai excursiilor noastre am dorit să realizez o lucrare de artă cu titlul „Prima iubire”, am rugat-o pe Anna Marossy să-mi ofere o parte infimă din părul ei bogat pentru a putea face două codițe care au dat viață compoziției pe care o vedeți în

¹ Material semnat de George GOLDHAMMER, Holon, Israel - 27 noiembrie 2015 (2022), a apărut și în Revista Bumerang, condusă de George Roca. Le mulțumim.

fotografia atașată (1) și care acum are o și mai mare valoare... deoarece după marea ei plecare... a dorit să fie incinerată iar cenușa ei să fie împrăștiată în zona iubită de dânsa, la Padiș, în Munți Apuseni.

Cetățile Ponorului, sunt situate pe platoul carstic Padiș, acest așa-zis „Everest al speologiei românești”, unul din minunatele creații ale naturii din Munții Bihorului. Pe aici și-ai plimbat pașii personalități ale speologiei precum Emil Racoviță sau René Jeannel. O altă fotografie din colecția mea redă parțial drumul spre acele meleaguri de vis. Privind imaginea trebuie automat să simți liniștea locurilor și să auzi muzica naturii: greieri, ciripitul păsărelor sau foșnetul păduri de care te apropii. Totul se imprimă pe ecranul memoriei, bine păstrat și care dăinuie o viață.

Îmi reamintesc și aș dori și să-l revăd pe „meșterul pietrar” (foto 2) întâlnit nu departe de comuna „Pietroasa”, pe drumul către Cetățile Ponorului, la o exploatare de piatră, de granit, unde el muncea, și de la care, cu toată simplitatea lui, dar ajutat de o logică bună, am învățat ce înseamnă experiența. Lângă el am văzut un ciocan mare cu o coadă lungă subțire și rotundă, combinație ce mi-se părea nepotrivită... La întrebările mele am primit răspunsuri direct la temă ca de la un bun profesor. De ce acel instrument are coada lungă subțire și rotundă? Răspuns: *„Este lungă ca să aibă putere mai mare la lovire! Este subțire și lungă să amortizeze impactul cu mâna când lovește! Este rotundă pentru a se roti mai ușor în mână. Să fie cu partea mai grea la capăt pentru a da lovitură pietrei acolo unde el dorește”*. Fiind mulțumit de răspunsurile „domniei sale” i-am întins o mână caldă urându-i toate cele bune unui om care pentru oricine ar fi meritat toată aprecierea.

Apropiindu-mă de comună Pietroasă, la marginea păduricei dau de o femeie (foto 3) care păzea vacile... care pășteau în tihnă. Cum începuse o ploaie mai blânduță, femeia și-a pus pe cap „o umbrelă” pe care cei din popor o numeau „umbrela șarpelui”. Prima impresie ce mi-a făcut-o această femeie a fost, fără exagerare, că ploaia a ajutat să răsară o floare numită OM, nepoluată și neafectată de unele aspecte ale răului vărsat asupra naturii de modernismul cotidian. Cum am o deosebită plăcere să stau de vorbă cu oamenii (încă oameni! Sic!) o întreb de nume... Îmi spune scurt că o cheamă Saveta! De vârstă nu o întreb, neavând nicio importanță pentru mine. Când i-am spus că aș vrea să-i fac o fotografie, un instinct ascuns de femeie s-a trezit în dânsa și m-a rugat să aștept un pic până își trage mâneca să se vadă că are ceas! Așa era pe vremuri... Ceasul era un obiect de preț, iar ce-i puțini care îl posedau, făceau tot posibilul să-l scoată la vedere... Mi-a dat voie s-o trag în „chip” – adică să-i fac fotografie – dar m-a rugat, dacă pot, să îi trimit și ei prin poștă imaginea... Poza promisă i-am expediat-o, dar în amintirea ei și ale acelor locuri, am purtat-o cu mine peste tot pe unde m-am mutat.

Bineînțeles, și cu această doamnă a munților, am avut o discuție lungă și plăcută despre viața, supraviețuire, natură și omenie. Niciunul din noi nu am dat importanță ploii „mocănești” care ne mai biciuia din când în când. Apoi, rămânând singur, am căzut pe gânduri meditând la „simplitatea vieții și la relativitatea fericirii”... și de câte cuvinte rele sunt păziți acești oameni simpli: stres-drog-teroare-depresie...

De câte ori recitesc ce am scris în „banca amintirilor” mele... parcă imposibilul de a da timpul înapoi se diminuează, gândurile se transformă în realitate, iar eu devin din nou tânăr ca și în acei frumoși ani descriși aici.